

66

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 4. dubna 1949 byla ve Washingtonu přijata Severoatlantická smlouva.

Se smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky.

Listina o přístupu České republiky k Severoatlantické smlouvě, podepsaná prezidentem republiky dne 26. února 1999, byla uložena u vlády Spojených států amerických, deponitáře smlouvy, dne 12. března 1999.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 11 dne 24. srpna 1949. Pro Českou republiku vstoupila v platnost v souladu se zněním článku 10 smlouvy dne 12. března 1999.

Český překlad smlouvy se vyhláší současně. Do anglického znění smlouvy lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí.

SEVEROATLANTICKÁ SMLOUVA

Washington, D. C., 4. dubna 1949

Strany této smlouvy potvrzují svou víru v cíle a zásady Charty Organizace spojených národů a svou touhu žít v míru se všemi národy a všemi vládami.

Jsou odhodlány chránit svobodu, společné dědictví a civilizaci svých národů, založenou na zásadách demokracie, svobodách jednotlivce a právním státu.

Snaží se podporovat stabilitu a blahobyť v severoatlantické oblasti.

Jsou rozhodnuty spojit své úsilí ke kolektivní obraně a k zachování míru a bezpečnosti.

Proto se dohodly na této Severoatlantické smlouvě:

Článek 1

Strany se zavazují, jak je stanoveno v Chartě Organizace spojených národů, řešit veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být zúčastněny, mírovou cestou takovým způsobem, aby nedošlo k ohrožení mezinárodního míru a bezpečnosti a spravedlnosti, a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo užití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli Organizace spojených národů.

Článek 2

Strany budou přispívat k dalšímu rozvoji mírových a přátelských mezinárodních vztahů posilováním svých svobodných institucí, usilováním o lepší porozumění zásadám, na nichž jsou tyto instituce založeny, a vytvářením podmínek pro stabilitu a blahobyť. Budou usilovat o vyloučení konfliktu ze své mezinárodní hospodářské politiky a budou podporovat hospodář-

skou spolupráci mezi kterýmikoli stranami nebo mezi všemi stranami.

Článek 3

V zájmu účinnějšího dosahování cílů této smlouvy budou strany, individuálně i společně, průběžnou a účinnou svépomocí a vzájemnou pomocí udržovat a rozvíjet svou individuální a kolektivní schopnost odolat ozbrojenému útoku.

Článek 4

Strany budou společně konzultovat vždy, když podle názoru kterékoli z nich dojde k ohrožení územní celistvosti, politické nezávislosti nebo bezpečnosti kterékoli strany.

Článek 5

Strany se dohodly, že ozbrojený útok proti jedné nebo více z nich v Evropě nebo Severní Americe bude považován za útok proti všem, a proto se dohodly, že dojde-li k takovému ozbrojenému útoku, každá z nich uplatní právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu uznané článkem 51 Charty Organizace spojených národů a pomůže napadené straně nebo stranám tím, že sama a v součinnosti s ostatními stranami neprodleně podnikne kroky, které bude považovat za nutné, včetně užití ozbrojené síly, s cílem obnovit a udržet bezpečnost v severoatlantické oblasti.

O každém takovém ozbrojeném útoku a veškerých opatřeních přijatých v důsledku tohoto útoku bude neprodleně uvědoměna Rada bezpečnosti. Tato opatření budou ukončena, když Rada bezpečnosti při-

jme opatření nezbytná k obnovení a zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

Článek 6¹⁾

Pro účely článku 5 se ozbrojeným útokem na jednu nebo více stran rozumí ozbrojený útok:

- na území kterékoli strany v Evropě nebo Severní Americe, na alžírské departementy Francie,²⁾ na území Turecka nebo na ostrovy spadající pod jurisdikci kterékoli ze stran v severoatlantické oblasti severně od obratníku Raka;
- na ozbrojené síly, lodě či letadla kterékoli ze stran, jež se nacházejí na těchto územích či nad těmito územími nebo v jiné oblasti v Evropě, v níž byly k datu vstupu v platnost této smlouvy rozmístěny okupační síly kterékoli ze stran, či nad touto oblastí nebo ve Středozemním moři či nad ním nebo v severoatlantické oblasti severně od obratníku Raka či nad touto oblastí.

Článek 7

Touto smlouvou nebudou nikterak dotčena a nikterak vykládána práva a povinnosti stran, které jsou členy Organizace spojených národů, ani prvořadá odpovědnost Rady bezpečnosti za udržování mezinárodního míru a bezpečnosti.

Článek 8

Každá ze stran prohlašuje, že žádný z mezinárodních závazků v současné době platných ve vztazích mezi ní a kteroukoli jinou stranou nebo kterýmkoli třetím státem není v rozporu s ustanoveními této smlouvy, a zavazuje se nepřijmout žádný mezinárodní závazek, který by byl s touto smlouvou v rozporu.

Článek 9

Strany tímto zřizují Radu, v níž bude každá z nich zastoupena, za účelem projednání záležitostí souvisejících s prováděním této smlouvy. Rada bude organizována tak, aby se mohla kdykoli okamžitě sejít. Rada zřídí potřebné pomocné orgány, zejména neprodleně zřídí Výbor pro obranu, který bude doporučovat opatření pro provádění článků 3 a 5.

Článek 10

Strany mohou na základě jednomyslného sou-

hlasu pozvat kterýkoli jiný evropský stát, který je schopen podporovat zásady této smlouvy a přispívat k bezpečnosti v severoatlantické oblasti, aby přistoupil k této smlouvě. Každý pozvaný stát se může stát stranou této smlouvy uložením listiny o přístupu u vlády Spojených států amerických. Vláda Spojených států amerických uvědomí každou ze stran o uložení každé takové listiny o přístupu.

Článek 11

Tato smlouva bude ratifikována a její ustanovení budou stranami prováděna v souladu s jejich příslušnými ústavními postupy. Ratifikační listiny budou co nejdříve uloženy u vlády Spojených států amerických, která uvědomí všechny ostatní signatáře o uložení každé ratifikační listiny. Tato smlouva vstoupí v platnost ve vztazích mezi státy, které ji ratifikovaly, jakmile budou uloženy ratifikační listiny většiny signatářů, včetně ratifikačních listin Belgie, Kanady, Francie, Lucemburska, Nizozemí, Spojeného království a Spojených států, a ve vztahu k ostatním státům vstoupí v platnost dnem uložení jejich ratifikačních listin.

Článek 12

Po uplynutí deseti let platnosti smlouvy nebo kdykoliv poté budou strany, pokud o to některá z nich požádá, konzultovat za účelem změn smlouvy, přičemž přihlednou k faktorům, které v daném období budou mít vliv na mír a bezpečnost v severoatlantické oblasti, včetně rozvoje všeobecných i oblastních dohod vytvořených podle Charty Organizace spojených národů pro zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

Článek 13

Po uplynutí dvaceti let platnosti smlouvy může kterákoli strana přestat být stranou po uplynutí jednoho roku od podání oznámení o výpovědi vládě Spojených států amerických, která uvědomí vlády ostatních stran o uložení tohoto oznámení o výpovědi.

Článek 14

Tato smlouva, jejíž anglický a francouzský text je stejně autentický, bude uložena v archivu vlády Spojených států amerických. Tato vláda předá řádně ověřené kopie vládám ostatních signatářských států.

¹⁾ Definice území, na něž se vztahuje článek 5, byla pozměněna článkem 2 Protokolu k Severoatlantické smlouvě o přístupu Řecka a Turecka a protokoly o přístupu SRN a Španělska.

²⁾ 16. ledna 1963 vyslechla Rada NATO prohlášení zástupce Francie, který připomenul, že hlasováním o sebeurčení dne 1. července 1962 se alžírský lid vyslovil pro nezávislost Alžírsko ve spolupráci s Francií. V důsledku toho prezident Francouzské republiky dne 3. července 1962 formálně uznal nezávislost Alžírsko. Z toho vyplývá, že „alžírské departementy Francie“ jako takové nadále neexistují a zmínka o nich v Severoatlantické smlouvě tedy již nemá smysl. Na základě tohoto prohlášení Rada konstatovala, že pokud jde o bývalé alžírské departementy Francie, pozbývají příslušná ustanovení smlouvy platnost dnem 3. července 1962.